

Ιανουάριος Φεβρουάριος Μάρτιος Απρίλιος Μάιος Ιούνιος Ιούλιος Αύγουστος
Απρίλιος Μάιος Ιούνιος Ιούλιος Αύγουστος Σεπτέμβριος Οκτώβριος Νοέμβριος
Δεκέμβριος Ιανουάριος Φεβρουάριος Μάρτιος Απρίλιος Μάιος Ιούνιος Ιούλιος
Αύγουστος Σεπτέμβριος Οκτώβριος Νοέμβριος Δεκέμβριος Ιανουάριος Φεβρουάριος
Μάρτιος Απρίλιος Μάιος Ιούνιος Ιούλιος Αύγουστος Σεπτέμβριος Οκτώβριος Νοέμβριος

ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΛ

ΕΝΤΕΚΑ

και...

καριτωμένες

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: ELEVEN

Από τις Εκδόσεις PUFFIN BOOKS, Νέα Υόρκη 2005

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έντεκα και... χαριτωμένες**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lauren Myracle

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Lauren Myracle, 2004

All rights reserved including the reproduction in whole or in part
in any form. This edition published by arrangement with Lauren Myracle.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2010, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-719-8

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του συγγραφέα κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfoosi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΛΟΡΕΝ ΜΑΪΡΑΚΛ

Μετάφραση:
Φωτεινή Μοσχή

Για τη Σούζιμπελ
και τη Τζουλιάν

Σεπτέμβριος

Όλοι λένε πως αυτό που κάνει τη ζωή περιπέτεια είναι η αλλαγή. Πως όταν αλλάζεις, μεγαλώνεις και πως, αν δεν αλλάξεις, θα μαζέψεις και θα ζαρώσεις σαν μαραμμένη πατάτα.

Ναι, καλά. Αυτοί που τη βρίσκουν με την αλλαγή και τα λοιπά είναι πάντα γονείς ή βιβλιοθηκάριοι, ποτέ παιδιά. Γιατί για τα παιδιά η αλλαγή είναι σχεδόν πάντα κάτι δυσάρεστο. Τρεις στις τέσσερις φορές σημαίνει ότι κάποια θα νιώσει πληγωμένη ή κάποια θα νιώσει χαζή, όταν πριν από λίγες μόλις μέρες ένιωθε υπέροχα. Τρεις στις τέσσερις φορές σημαίνει ότι οι καλύτερες φίλες κάποιας θα αρχίσουν να ψιθυρίζουν και να χαζογελάνε μεταξύ τους και να ανταλλάσσουν μυστικά και δε θα μπορεί κανείς να κάνει τίποτα απολύτως για να ξαναγίνουν τα πράγματα όπως ήταν.

Αυτό με κάνει να θέλω να κλάψω.

«Όποιο κορίτσι κατάφερε να επιβιώσει, όταν ήταν στην ηλικία των έντεκα, ή ελπίζει να τα καταφέρει, θα λατρέψει αυτό το βιβλίο».

Dallas Morning News

Μάρτιος

Το θέμα με τα γενέθλια είναι ότι όλα πρέπει να είναι τέλεια, τουλάχιστον για αυτήν τη μια μέρα. Και μέχρι τώρα, η συγκεκριμένη μέρα ήταν τέλεια, παρόλο που δε μοίρασα γλυκάκια στην τάξη.

«Είμαι στην πέμπτη τάξη τώρα», είπα στη μαμά. Αν ήμουν στην τετάρτη, εντάξει, αλλά όχι στην πέμπτη. Η μόνη που έφερε γλυκά στα γενέθλιά της ήταν η Ντίνα Ντιβάν, και αυτό επειδή ήταν η αρχή της χρονιάς και δεν ήξερε τι να κάνει. Αυτό είναι ένα πρόβλημα με τα γενέθλια που πέφτουν στην αρχή του χρόνου: κανείς δεν ξέρει τι θα είναι τρέντι και τι θα είναι χαζό.

Τα γενέθλια που πέφτουν Μάρτιο, όπως τα δικά μου, είναι πολύ καλύτερα. Και ειδικά τα φετινά μου γενέθλια, γιατί σήμερα έχουμε 11 Μαρτίου και σήμερα γίνομαι έντεκα χρονών. Αυτό συμβαίνει μόνο μια φορά, γι' αυτό είναι τόσο υπέροχο που όλα πάνε τόσο καλά ως τώρα. Για πρωινό φάγαμε βιάφλες τραγανές, αλλά όχι καμένες. Στο σχολείο μού τραγούδησαν ένα εγκάρδιο τραγουδάκι, ενώ εγώ στεκόμουν λαμπερή μπροστά στον πίνακα (θα αγνοήσω την πα-

ραλλαγή του Άλεξ Πλότκιν και το «να βάλεις μυαλό»). Και τώρα, πίσω στο σπίτι, στο σαλονάκι μας, να χοροπηδάω όσο θέλω στον καναπέ, χωρίς να έχω τη μαμά να με πιάνει από τον ώμο και να μου λέει να ηρεμήσω. Όχι ότι θα μπορούσα να ηρεμήσω, ακόμα κι αν το ήθελα. Γιατί σε δέκα λεπτά, μπορεί και λιγότερο, θα ξεκινήσει το πιο τέλειο πάρτι ολόκληρης της ημέρας! Το πάρτι μου!

Στα καλλιτεχνικά, η Αμάντα κι εγώ σχεδιάσαμε ολόκληρο το πάρτι, από τα παιχνίδια μέχρι την τούρτα και τα δώρα. Ο κύριος Στράους μας άφησε να τραβήξουμε τις καρτέκλες μας κοντά κοντά κι έτσι μιλούσαμε όσο ζωγραφίζαμε. Τελευταία μού αρέσει να ζωγραφίζω κορίτσια που κάθονται πάνω σε δέντρα με τα πόδια να κρέμονται κάτω, ενώ η Αμάντα ζωγραφίζει μαζορέτες να κάνουν φανταστικά νούμερα.

«Νομίζω ότι η τούρτα θα πρέπει να βγει μετά τα δώρα», πρότεινε η Αμάντα καθώς σχεδίαζε τη φούστα της μαζορέτας της. «Έτσι ο κόσμος θα έχει προλάβει να χωνέψει την πίτσα του».

«Κι επίσης αυτό σημαίνει ότι θα ανοίξω τα δώρα πιο γρήγορα», είπα εγώ. Ήξερα ότι ήταν λίγο αγενές, αλλά με την Αμάντα μπορούσα να πω τα πάντα.

«Ποιο είναι το καλύτερο δώρο γενεθλίων που σου έχουν κάνει;» ρώτησε η Αμάντα. «Το καλύτερο που έχεις πάρει ποτέ;»

«Από τους γονείς μου ή γενικά;»

Η Αμάντα πήρε ένα μολύβι άλλου χρώματος.

«Από τους γονείς σου ξέρω», είπε. «Το CD-player. Από κάποιον άλλο».

Πήρα το μπλε μολύβι κι άρχισα να χρωματίζω τα σορτσάκια των κοριτσιών μου.

«Λοιπόν, μου άρεσε πάρα πολύ το κολιέ που μου πήρες πέρυσι». Έκανε μια γκριμάτσα σαν να μου έλεγε άλλο. «Εκτός από αυτό, θα έλεγα οι πατερίτσες μου». Ήταν κάτι παλιομοδίτικες ξύλινες πατερίτσες με μαλακή άκρη και ήταν τέλειες για να φτιάχνουμε σκετσάκια για θαρραλέα ανάπηρα παιδιά ή ακρωτηριασμένους. Τις είχα βρει όταν βοηθούσα τη θεία Λούσι να ξεπουλήσει μερικά από τα παλιά της πράγματα και με άφησε να τις κρατήσω για ευχαριστώ και ως προκαταβολικό δώρο γενεθλίων.

«Οι πατερίτσες είναι τέλειες», παραδέχθηκε η Αμάντα, «αλλά αυτό που σου πήρα φέτος είναι ακόμα καλύτερο». Χαμογέλασε με την έκφρασή μου. «Ανυπομονώ τόσο να το δεις!»

Εγώ να δείτε πόσο ανυπομονούσα, κι αυτό με έκανε να σκεφτώ ακόμα ένα υπέροχο πράγμα για τις 11 Μαρτίου. Φέτος έπεφτε Παρασκευή, που σήμαινε ότι θα έκανα το πάρτι μου τη μέρα ακριβώς των γενεθλίων μου. Πέρυσι έπεσε Τετάρτη κι είχα κάνει το επόμενο σαββατοκύριακο ένα πάρτι με θέμα «Στοιχειωμένο Σπίτι», αν και οι Απόκριες είχαν περάσει. Η μαμά μου έφτιαξε μια τούρτα σε σχήμα φαντάσμα-

τος και η αδελφή μου, η Σάντρα, ντύθηκε μάγισσα και έφτιαξε ένα μαγικό φίλτρο σε ένα καζάνι στο υπόγειο. Ήταν βασικά πάγος που είχαμε αγοράσει από το σουπερμάρκετ, αλλά ο ατμός που έβγαине τον έκανε να φαίνεται τρομακτικός. Η Ντίνα Ντιβάν είχε αρχίσει να τσιρίζει, μετά την έπιασε λόξιγκας και τελικά την πήγαμε στο δωμάτιό μου. Μετά ο μικρός αδελφός μου, ο Τάι, τα έκανε πάνω του κι άρχισε να κλαίει. Κι άλλο ένα θετικό: η μαμά μου έδωσε στη Σάντρα δέκα δολάρια για να πάει τον Τάι στο Τσάκι Τσιζ, το αγαπημένο του μέρος σε ολόκληρο τον κόσμο. Θα μπορούσε να κάτσει εκεί αιώνες.

Είδα από το παράθυρο ένα μπλε Χόντα να παρκάρει έξω από το σπίτι μας. Πήδηξα από τον καναπέ φωνάζοντας:

«Μαμά, έλα κάτω!» Άνοιξα την μπροστινή πόρτα κι έτρεξα να χαιρετήσω την Αμάντα, που κρατούσε ένα κουτί μεσαίου μεγέθους τυλιγμένο με χρωματιστό πράσινο περιτύλιγμα. «Αμάντα! Επιτέλους ήρθες!»

Η Αμάντα γύρισε από την άλλη με το δώρο της, που προσπαθούσα να πάρω από τα χέρια της.

«Κάτω τα χέρια σου», είπε.

«Τι είναι;» της είπα ικετευτικά.

«Σιγά μη σου πω!» Με σκούνησε στον ώμο. «Η μαμά μου θέλει να πει κάτι στη μαμά σου».

«Γιατί;»

«Δεν ξέρω».

Πήγαμε μέσα κι εγώ έγειρα πάνω στην κουπαστή της σκάλας φωνάζοντας:

«Μαμά! Σε θέλει η κυρία Γουίλσον!» Η Αμάντα έβαλε το δώρο της στο σαλονάκι.

«Γουίνι», είπε η μαμά, «δε χρειάζεται να φωνάζεις, εδώ είμαι». Κατέβαινε τα σκαλιά χτυπώντας τα τακούνια της. «Γεια σου, Αμάντα. Ωραία μπλούζα».

Κοίταξα την μπλούζα της Αμάντας –άσπρη με μοβ ρίγες– και για μια στιγμή ευχήθηκα να μην είχα φορέσει πάλι την μπλούζα μου με το τεράστιο χάμπουργκερ. *Τι να κάνουμε...* σκέφτηκα. Άλλο ένα αμάξι κατέφτασε και η Αμάντα κι εγώ βγήκαμε τρέχοντας πάλι έξω.

«Είναι η Σαντέλ», είπε η Αμάντα. Τη χαιρέτησε. «Γεια σου, Σαντέλ!»

Η Σαντέλ είναι η δεύτερη καλύτερη φίλη μου, το ίδιο και της Αμάντας. Τη γνωρίσαμε στην τρίτη τάξη την πρώτη μέρα του σχολείου, όταν η κυρία Κάτσερ προσπαθούσε να μαντέψει το όνομα του καθενός. Η κυρία Κάτσερ είχε σμίξει τα φρύδια της και προσπαθούσε να σκεφτεί ονόματα, μέχρι που τελικά άφησε κάτω το απουσιολόγιό της και είπε:

«Ε, λοιπόν, να το πάρει το ποτάμι! Δεν υπάρχουν άλλα ονόματα αγοριών!»

Η Αμάντα κι εγώ πήγαμε και βρήκαμε τη Σαντέλ στο διάλειμμα και της είπαμε ότι η κυρία Κάτσερ ήταν τρελή. Είναι δυνατόν να μην ξέρει ότι και τα κορίτσια

κόβουν τα μαλλιά τους κοντά; Είπαμε στη Σαντέλ ότι ήταν πολύ κομψή, σαν μοντέλο, και η Σαντέλ χαμογέλασε και σήκωσε το κεφάλι της που το είχε κρύψει στα χέρια της.

Τώρα τα μαλλιά της Σαντέλ φτάνουν σχεδόν μέχρι τους ώμους της και σήμερα τα είχε πιασμένα πίσω με μια μεγάλη ασημένια μπαρέτα που ταίριαζε με τα ασημένια της σκουλαρίκια. Μου έδωσε ένα μικρό κουτί τυλιγμένο με αστραφτερό κόκκινο περιτύλιγμα και μου είπε:

«Ορίστε. Χρόνια Πολλά!»

«Ευχαριστώ», της είπα. «Θα το βάλω μέσα μαζί με της Αμάντας».

Η Σαντέλ σκούντησε την Αμάντα.

«Είναι... αυτό;»

«Ποιο αυτό;» απαίτησα να μάθω.

«Ναι, αλλά σσς», είπε η Αμάντα. Και κοιτώντας προς το μέρος μου πρόσθεσε: «Και μην προσπαθήσεις να την εκβιάσεις για να σου το πει».

«Γεια σας, κορίτσια!» είπε η Ντίνα Ντιβάν προσπαθώντας να κατέβει από το τζιπάκι του μπαμπά της. Φορούσε ένα φούξια πολύ καλό φόρεμα και είχε μαζέψει τα μαλλιά της πίσω με μια ασορτί στέκα. Το χαμόγελό της απλωνόταν σε ολόκληρο το πρόσωπό της. «Ορίστε», είπε. «Χρόνια Πολλά!» Και μου έδωσε το δώρο της, ένα ανώμαλο πακέτο δεμένο με σπάγγο.

«Ευχαριστώ», είπα. Η Ντίνα είναι από τα άτομα στα οποία προσπαθώ να φέρομαι καλά στο σχολείο, αλλά δε θα την είχα καλέσει ποτέ στο πάρτι μου, αν δεν είχε επιμείνει η μαμά. Ο μπαμπάς της δουλεύει με τον μπαμπά μου, κάτι που στο μυαλό της μαμάς μου σήμαινε ότι έπρεπε να την καλέσω.

Εκτός, όμως, από το υπερβολικά πλατύ της χαμόγελο, η Ντίνα είναι από εκείνους τους ανθρώπους που γελάνε πολύ αργά σε κάποιο αστείο, πολύ δυνατά ή για πολλή ώρα, λέγοντας συνήθως κάτι άκυρο, όπως «Χα, χα, χα! Ήταν τόσο ξεκαρδιστικό», ακόμα κι αν το αστείο δεν ήταν και τόσο καλό. Κι αν κάποιος της πει κάτι κακό, όπως «Δε σου μίλησε κανείς» ή «Πάω στοίχημα ότι ούτε καν το κατάλαβες», η Ντίνα δεν απαντάει ποτέ. Αν και μια φορά το είπε στο δάσκαλό μας, κάτι που ήταν μεγάλο λάθος. Γιατί μετά τα παιδιά την έλεγαν και μαρτυριάρα.

Η μαμά της Ντίνας πέθανε όταν η Ντίνα ήταν μωρό, δυστυχώς. Προσπαθώ να το θυμάμαι αυτό. Μερικές φορές, όμως, αυτή η ιστορία με κουράζει.

Ακούστηκε μια κόρνα και η Ντίνα αναπήδησε. Πήγαμε μέχρι το δρομάκι της εισόδου και είδαμε τη μαμά της Λουίζ με τη Λουίζ και την Κάρεν στο πίσω κάθισμα. Η Λουίζ και η Κάρεν είναι κολλητές, από αυτές που φοράνε τα ίδια ρούχα στο σχολείο και δένουν ολόιδια βραχιολάκια-φυλαχτά στον καρπό τους. Σήμερα η Λουίζ φορούσε μπλε φόρμα με άσπρη μπλού-

ζα, ενώ η Κάρεν φορούσε λευκή φόρμα με μπλε μπλούζα. Η Κάρεν ακολούθησε τη Λουίζ και χαμογέλασε, καθώς η Λουίζ είπε «Γεια» και για τις δυο τους.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» είπε η Λουίζ, μόλις μπήκαμε μέσα και βάλουμε τα δώρα τους μαζί με τα άλλα.

«Λοιπόν», ανακοίνωσα, «έχουμε πολύ συναρπαστικά σχέδια. Απίστευτα συναρπαστικά. Ε, Αμάντα;»

«Απίστευτα», συμφώνησε η Αμάντα.

Κοίταξα τα κορίτσια ένα ένα.

«Με μεγάλη μου χαρά σάς πληροφορώ ότι απόψε θα παίξουμε ένα σκετς γραμμένο από εμένα. Ένα ανατριχιαστικό και θλιβερό έργο. Το λένε *Η αληθινή ιστορία της Σοφίας-Μαρίας: μια τραγωδία*.

Η Λουίζ συνοφρυώθηκε.

Η Ντίνα φαινόταν μπερδεμένη.

«Ποια είναι η Σοφία-Μαρία;» ρώτησε η Κάρεν.

«Η Σοφία-Μαρία είναι ένα κορίτσι στην ηλικία μας», είπα εγώ. «Έχει πλούσια μαύρα κυματιστά μαλλιά και βιολετί μάτια και δεν έχει βλάψει ποτέ κανέναν στη ζωή της. Δυστυχώς, όμως, κάποιοι την άρπαξαν από το σπίτι της και την έστειλαν στη Γαλλία, όπου έγινε λαντζιέρα στο σπίτι μιας απαίσιας βαρόνης».

«Λαντζιέρα;» επανέλαβε η Κάρεν.

Η Λουίζ αναστέναξε πολύ δυνατά.

«Χωρίς παρεξήγηση, αλλά μπορούμε, σας παρακαλώ, να μην παίξουμε πάλι ένα από τα έργα σου;

Πάντα εσύ είσαι η ηρωίδα και οι υπόλοιπες είμαστε αναγκασμένες να κάνουμε τους μπάτλερ ή τις κυρίες των τιμών».

«Είμαι πάντα η ηρωίδα επειδή εγώ σκέφτομαι τις ιστορίες», της εξήγησα. «Αλλά, αν θες, μπορείς να είσαι η απαίσια βαρόνη. Είναι καμπούρα επειδή ανέβαινε σε καμήλες και ψευδίζει».

«Δε θέλω να είμαι η βαρόνη», είπε. «Δε θέλω να είμαι τίποτα».

Αυτό είναι το πρόβλημα με τη Λουίζ. Μπορεί να δημιουργεί συνέχεια προβλήματα. Προσπάθησα να φανώ ανεκτική, δείχνοντας ταυτόχρονα με το ύφος μου ότι η Λουίζ έκανε σαν κακομαθημένο.

«Εντάξει λοιπόν, τι θέλεις να κάνεις;»

«Μπορούμε να βάψουμε η μια την άλλη», πρότεινε η Σαντέλ.

«Η μαμά της Κάρεν δεν την αφήνει να βάφεται», είπε η Λουίζ. «Τουλάχιστον μέχρι να πάει γυμνάσιο».

«Μήπως να παίξουμε το παιχνίδι με το τηλέφωνο;» είπε η Ντίνα. «Αυτό που ο ένας ψιθυρίζει κάτι στο αυτί του άλλου και ο τελευταίος το λέει δυνατά;»

«Περιμένετε», είπα νιώθοντας τα σχέδιά μου να γίνονται καπνός. «Στο έργο υπάρχει και μια επιδημία, σας το είπα; Η Σοφία-Μαρία βγάζει κάτι απαίσια σπυριά και...»

«Το βρήκα!» είπε η Λουίζ. «Έχετε ακόμη εκείνη την ηλεκτρική καρέκλα; Αυτή που είχε εκείνη η γριούλα;»

«Ποια γριούλα;» ρώτησε η Κάρεν.

«Η κυρία Ρόμπινσον», είπα. «Η κυρία που έμενε εδώ πριν από εμάς. Αλλά...»

Τα μάτια της Κάρεν άνοιξαν διάπλατα.

«Είχε ηλεκτρική καρέκλα;»

«Όχι τέτοια», είπε η Λουίζ. «Όχι από αυτές που κάνουν εκτελέσεις. Πες τους, Γουίνι».

Τους είπα για την κυρία Ρόμπινσον που δεν μπορούσε να μετακινείται πολύ εύκολα γιατί ήταν, ξέρω εγώ, ενενήντα χρονών και γι' αυτό είχε βάλει στην πίσω σκάλα μια ηλεκτρική καρέκλα. Είναι μια άσχημη καρέκλα από βινύλιο στερεωμένη σε μια μεταλλική ράγα και κάτω από το μπράτσο της καρέκλας υπάρχει ένα κουμπί σαν κουδούνι πόρτας. Όταν πατάς το κουμπί, η καρέκλα ανεβαίνει. Ή κατεβαίνει, αν είσαι πάνω.

«Δεν είναι και τόσο συναρπαστικό», είπα.

«Είναι καλύτερο από το σκετς», είπε η Λουίζ. Πήγε προς την κουζίνα και οι άλλες την ακολούθησαν. Μέχρι να τις φτάσω, είχαν στριμωχτεί γύρω από τη σκάλα και η Λουίζ είχε θρονιαστεί στην καρέκλα.

«Έτοιμες;» ρώτησε η Λουίζ. Πάτησε το κουμπί και η καρέκλα τινάχτηκε προς τα πάνω με το μηχανισμό της να διαμαρτύρεται. Ακούσαμε ένα γκουπ, όταν έφτασε στην κορυφή, και η Κάρεν τσίριξε.

«Δεν έπαθε τίποτα», είπε η Λουίζ. «Πάντα έτσι κάνει». Ο μηχανισμός γουργούρισε και η Λουίζ άρχισε να

κατεβαίνει περήφανη σαν βασίλισσα. «Σειρά σου», είπε στην Κάρεν.

Η Κάρεν δίστασε στην αρχή, αλλά τελικά ανέβηκε στην καρέκλα.

«Έτσι;» ρώτησε. Πάτησε το κουμπί κι έβγαλε μια τσιρίδα, καθώς η καρέκλα άρχισε να ανεβαίνει τη σκάλα.

«Η κυρία Ρόμπινσον...» άρχισα να λέω δυνατά, για να ακουστώ πάνω από το θόρυβο της καρέκλας. «Η κυρία που έμενε εδώ... ήταν τόσο γριά, που πέθανε μέσα σε αυτό το σπίτι. Η αδελφή μου η Σάντρα δεν ήθελε να έρθουμε να μείνουμε εδώ γιατί φοβόταν τα φαντάσματα». Εντάξει, αυτό δεν ήταν και πολύ αλήθεια. Η Σάντρα προσπαθούσε απλώς να με τρομάξει. «*Νομίζω* ότι πέθανε πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα», είπα ακόμα πιο δυνατά.

«Αα!» φώναξαν όλες.

«Κάρεν, κάθεται πάνω σε ένα φάντασμα!»

«Η Κάρεν και το φαντασματάκι κάθονται παρεάκι!»

«Ε, θέλω κι εγώ να καθίσω πάνω στο φάντασμα!»

«Κι εγώ».

«Γρήγορα, Κάρεν! Το έχεις λιώσει το καημένο!»

Η Κάρεν κατέβηκε και η Σαντέλ ανέβηκε μαζί με την Αμάντα. Η Αμάντα καθόταν στην καρέκλα και η Σαντέλ ισορροπούσε στο ένα μπράτσο. Μετά ανέβηκε ξανά η Κάρεν, αν και δεν τα κατάφερνε καλά. Άφηνε συνεχώς το κουμπί και η καρέκλα σταματού-

σε απότομα. Κάθε φορά χαχάνιζε και οι άλλες της φώναζαν «Κάρεν! Πάτα το κουμπί!»

Η Λουίζ διεκδίκησε πάλι την καρέκλα κι εγώ κάθισα στο τελευταίο σκαλοπάτι παλεύοντας με την απογοήτευσή μου. Δεν ήταν ότι ήθελα να γίνεται πάντα το δικό μου, αλλά είχα αφιερώσει πολύ χρόνο στην *Αληθινή ιστορία της Σοφίας-Μαρίας*. Είχα φανταστεί πώς θα παίζαμε το σκετς και πώς στο τέλος, όταν όλοι θα μου έδιναν συγχαρητήρια, εγώ θα κοκκίνιζα ελαφρώς και θα έλεγα με μετριοφροσύνη: «Εντάξει, δεν είναι τίποτα. Απλώς μου αρέσει να φτιάχνω ιστορίες με το μυαλό μου».

Και ήταν πράγματι μια συναρπαστική, θλιβερή ιστορία. Η Σοφία-Μαρία είχε χάσει τρία δάχτυλα από ένα ατύχημα και η βαρόνη την είχε πετάξει στο δρόμο μόνο με ένα σκισμένο παλιό σάλι. Δεν είχε φίλους και περιπλανιόταν στον κόσμο τραγουδώντας λυπητερά τραγούδια. Στο τέλος, σκοτώθηκε από ένα κοπάδι αγριόχοιρους και, όταν τη βρήκαν, στεναχωρήθηκαν όλοι πάρα πολύ και μετάνιωσαν που δεν της είχαν φερθεί καλύτερα. Η τελευταία ατάκα του έργου, που θα την έλεγε ο μπάτλερ, ήταν: «Για τα παιδιά, για τους φτωχούς, για τα αθώα αγόρια και κορίτσια και για τη βελτίωση της μικρής σας πόλης, σας ικετεύω: ΔΕΙΞΤΕ ΚΑΛΟΣΥΝΗ ΣΕ ΕΝΑΝ ΑΓΝΩΣΤΟ ΑΠΟΨΕ!»

Η Λουίζ σταμάτησε απότομα στη βάση της σκάλας.

«Έτσι πρέπει να κάνεις», είπε στην Κάρεν.

«Μπορώ ν' ανέβω κι εγώ;» είπε η Ντίνα.

«Όχι», είπε η Λουίζ.

«Γιατί;»

«Έτσι».

Σηκώθηκα από τη μιζέρια μου. Τα μάτια της Ντίνας είχαν ένα βλέμμα σαν κουταβάκι και τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει.

«Ναι, μπορείς», είπα εγώ. «Λουίζ, κατέβα».

«Δεν τελειωσα ακόμη», είπε η Λουίζ.

«Έχεις κάνει ήδη δυο φορές. Πρέπει να κάνουν και οι άλλοι».

Η Λουίζ δίστασε και μετά πήδηξε κάτω σαν να μην την ένοιαζε.

«Το καλό που σου θέλω να μην τη σπάσεις», είπε στην Ντίνα.

Η Ντίνα σκαρφάλωσε στην καρέκλα κι ένωσε τα γόνατά της. Πάτησε το κουμπί κι άρχισε ν' ανεβαίνει.

«Ωραία», είπα όταν τελειωσε. Έβαλα τα χέρια μου στους γοφούς μου και σηκώθηκα. «Έκαναν όλοι. Πάμε στην κουζίνα να...»

«Εί!» διαμαρτυρήθηκε η Λουίζ. «Εγώ και η Κάρεν δεν ανεβήκαμε μαζί!»

Η Σαντέλ πήγε προς την καρέκλα.

«Βάζω στοίχημα ότι, αν με βοηθούσε κάποιος, θα μπορούσα ν' ανέβω με τα χέρια ανάποδα...»

«Είναι η σειρά μου να...»

«... είναι άδικο γιατί εσύ...»

«Μα δε θέλετε να φάμε;» ρώτησα εγώ. «Θα φτιάξουμε πίτσα κι ο καθένας μπορεί να διαλέξει ό,τι υλικά θέλει». Κανείς, όμως, δε με πρόσεχε. «Αμάντα», είπα ικετευτικά. «Δεν πεινάς;»

Η Αμάντα σταμάτησε να τσακώνεται με τις άλλες και κατάλαβα ότι είχε επιτέλους θυμηθεί τα σχέδιά μας. Ήρθε προς το μέρος μου.

«Τρελαίνομαι για πίτσα», είπε.

«Κι εγώ», είπε η Σαντέλ.

Η Λουίζ έβαλε τα χέρια της στη μέση της.

«Ναι, αλλά...»

«Ελάτε», είπα πριν προλάβει να τελειώσει. «Η τελευταία είναι αγελάδα».

Αρχικά η μαμά ήθελε να μείνει στην κουζίνα για να επιβλέπει, αλλά της είπα ότι μπορούσα να τα καταφέρω και μόνη μου.

«Ακούστε πώς θα γίνει», είπα. «Έχουμε δυο πίτσες. Εγώ, η Αμάντα και η Σαντέλ θα φτιάξουμε αυτήν εδώ και η Λουίζ με την Κάρεν και την Ντίνα θα φτιάξουν την άλλη. Τα υλικά είναι πάνω στον πάγκο και η σάλτσα είναι στο μπλε μπολ δίπλα στο νεροχύτη». Τράβηξα την Αμάντα και τη Σαντέλ προς τον πάγκο. Ένιωθα την καρδιά μου πιο ελαφριά τώρα που ακο-

λουθούσαμε πάλι το αρχικό σχέδιο. «Τι λέτε να βάλουμε;» τις ρώτησα. «Πράσινη πιπεριά και κρεμμύδι; Α, ξέρω! Μπορούμε να φτιάξουμε ένα προσωπάκι, με πεπερόνι για μάτια και πράσινη πιπεριά για στόμα!»

«Όχι μπόλικη πράσινη πιπεριά, όμως», είπε η Σαντέλ. «Δε με πειράζει να υπάρχει λίγη στην πίτσα, αλλά να μην είναι γεμάτη».

«Γι' αυτό είπα να τη βάλουμε στο στόμα. Υπάρχει μόνο ένα στόμα».

Η Αμάντα έσμιξε τα φρύδια της. Σταμάτησα να μιλάω και γύρισα να δω τι κοιτούσε. Στην άλλη άκρη του πάγκου, η Λουίζ και η Κάρεν έβαζαν το τυρί στην πίτσα, ενώ η Ντίνα στεκόταν στην άκρη τρώγοντας τα νύχια της.

«Ντίνα, γιατί δε βοηθάς;» τη ρώτησα.

Η Ντίνα έβγαλε το χέρι της από το στόμα της και το σκούπισε πάνω στο φόρεμά της.

«Ε...»

«Δεν της αρέσει το πεπερόνι», είπε η Λουίζ. Έπιασε μια χούφτα φετούλες από πεπερόνι και τις έριξε πάνω από το τυρί.

«Τότε γιατί δε χωρίζετε την πίτσα στα τρία;» πρότεινα.

Η Λουίζ έριξε τη σάλτσα πάνω από το πεπερόνι.

«Πολύ αργά», είπε.

Η Ντίνα χαμογέλασε έτοιμη να κλάψει.

«Δεν πειράζει, θα το φάω».

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πολύ γρήγορα.

«Παιδιά», είπα στη Λουίζ και στην Κάρεν, «δεν μπορείτε να καταβροχθίσετε όλη την πίτσα μόνες σας».

«Ποιος το λέει αυτό;» είπε η Λουίζ.

Σιωπή. Φοβήθηκα ότι θα έβαζα τα κλάματα ή ότι θα φαινόταν σαν να ήμουν έτοιμη να βάλω τα κλάματα, που ήταν εξίσου άσχημο. Γιατί ήταν τόσο στριμμένη η Λουίζ; Και γιατί δεν μπορούσε η Ντίνα να τα βγάλει πέρα μόνη της;

«Καλά», είπα. «Έλα, Ντίνα. Θα αλλάξουμε θέσεις».

«Περίμενε», είπε η Αμάντα και με έπιασε από το χέρι. «Θα πάω εγώ».

Η Αμάντα πήγε με την Κάρεν και τη Λουίζ και η Ντίνα ήρθε μαζί με εμένα και τη Σαντέλ.

«Δε με πειράζει το πεπερόνι», είπε με φωνή που ίσα που ακουγόταν. «Μπορείτε να το αφήσετε, αν θέλετε».

Δεν της απάντησα. Έβγαλα τα μάτια από πεπερόνι και τα έριξα στο νεροχύτη.

«Μα...» είπε η Σαντέλ.

«Θα βάλουμε μανιτάρια», είπα εγώ. Δεν την κοίταξα στα μάτια.

Μετά την πίτσα, φάγαμε την τούρτα, γιατί η μαμά ξέχασε ότι είχαμε πει ν' ανοίξουμε πρώτα τα δώρα και, όταν έφερε την τούρτα, ήταν πολύ αργά για να της το θυμίσω. Όταν είχαν τελειώσει όλοι το φα-

γητό, πήγαμε στο σαλονάκι και καθίσαμε στον καναπέ και στο πάτωμα.

«Μου φαίνεται ότι έχεις κάμποσα πράγματα εκεί πέρα», είπε ο μπαμπάς γνέφοντας προς τα δώρα που είχαμε στοιβάξει στο τραπεζάκι. «Είσαι σίγουρη ότι είναι όλα για σένα;»

«Μπαμπά!» φώναξα. Έβαλα τα χέρια μου με δύναμη πάνω στα πόδια μου και προσπάθησα να ξαναβρώ εκείνο το ωραίο συναίσθημα των γενεθλίων που είχα το πρωί. Άπλωσα το χέρι μου για να πιάσω το κουτί της Αμάντας, αλλά κούνησε το κεφάλι της.

«Το δικό μου τελευταίο», είπε.

Πήρα το πακέτο που βρισκόταν δίπλα από αυτό και διάβασα την κάρτα:

«“Χρόνια πολλά, Γουίνι. Με αγάπη, Λουίζ”. Α, έχει κι ένα κουταβάκι που κρατάει ένα μπαλόνι». Έδειξα την κάρτα στους υπόλοιπους κι έκαναν όλοι «οοο», σαν να ήθελαν να βρισκόταν το κουταβάκι εκεί μαζί μας. Έσκισα το περιτύλιγμα κι άνοιξα το δώρο. «Γκλίτερ για το σώμα!» είπα.

«Είσαι τόσο τυχερή», είπε η Αμάντα.

«Δείξε το στα κορίτσια», είπε η Λουίζ. Της το έδωσα και το ξεβίδωσε.

Η Σαντέλ έσκυψε μπροστά.

«Το δικό μου τώρα».

Έσκισα το περιτύλιγμα από το δώρο της.

«Σκουλαρίκια! Είναι τέλεια».

«Είναι κουμπωτά», είπε η Σαντέλ, «αλλά θα μπορέεις να τα φοράς κι όταν κάνεις τρύπες».

Έβγαλα τα σκουλαρίκια από τη θήκη τους και τα φόρεσα. Ένιωθα τα αυτιά μου να βαραίνουν, όταν κουνούσα το κεφάλι μου.

«Σε κάνουν να φαίνεσαι ώριμη», είπε η Λουίζ. «Τουλάχιστον δεκατριών».

«Τα κουμπωτά σκουλαρίκια σου μακραίνουν τα αυτιά», με προειδοποίησε η Κάρεν.

«Όχι αυτά», είπε η Σαντέλ.

«Πολύ ωραία είναι», είπε η μαμά. Δε με αφήνει να κάνω τρύπες μέχρι να γίνω δώδεκα, αλλά γι' αυτά δεν μπορεί να πει τίποτα γιατί είναι δώρο.

«Έλα, άνοιξε αυτό», είπε η Αμάντα σπρώχνοντας το δώρο της Κάρεν προς το μέρος μου. Από το κουτί έβγαλα ένα σετ λιπ γκλος σε διάφορες γεύσεις. Ήταν πέντε κανονικά κι ένα τεράστιο με ένα κορδόνι που μπορούσα να το κρεμάσω στο λαιμό μου. Η γεύση του ήταν κόκα κόλα και μύριζε ακριβώς σαν κόκα κόλα.

Από την Ντίνα πήρα ένα πλεχτό κοκαλάκι για τα μαλλιά με χρυσά αστέρια πάνω.

«Το έφτιαξα μόνη μου», είπε τσαλακώνοντας την άκρη του φορέματός της. «Μπορώ να σου φτιάξω άλλο, αν δε σου αρέσει το χρώμα».

«Όχι, μια χαρά είναι το χρυσό», είπα. «Ευχαριστώ».

Επιτέλους, η Αμάντα μου έδωσε το δώρο της.

«Σαν άδειο είναι», είπα.

«Άνοιξέ το», είπε η Αμάντα.

«Άνοιξέ το!» φώναξαν και οι άλλες.

Έσκισα το περιτύλιγμα και σήκωσα το καπάκι. Μέσα είχε μια κάρτα.

«Χρόνια πολλά, Γουίνι», διάβασα δυνατά. «Θα με φροντίζεις;» Κοίταξα μέσα στο κουτί ξανά. Δεν είχε τίποτα. «Δεν κατάλαβα. Τι να φροντίζω;» ρώτησα.

Από την πόρτα ακούστηκε ένα πνιχτό νιαούρισμα. Η μαμά κρατούσε ένα μικροσκοπικό γκρίζο κι άσπρο γατάκι, πιο μικρό από το παπούτσι του μπαμπά μου. Το γατάκι νιαούρισε πάλι κι όλοι είπαν «Άχου το!»

Πήδηξα πάνω κι έτρεξα στη μαμά.

«Μπορώ να το κρατήσω; Αλήθεια;»

Η μαμά έγνεψε καταφατικά.

«Μου το έδωσε η μαμά της Αμάντας όταν την έφερε».

Στράφηκα στην Αμάντα.

«Ευχαριστώ! Ευχαριστώ, ευχαριστώ, ευχαριστώ!» Και πήρα το γατάκι από την αγκαλιά της μαμάς.

«Είναι κοριτσάκι», είπε η Αμάντα. «Τέλειο δεν είναι;»

«Γεια σου», είπα στο γατάκι. «Εδώ θα μένεις τώρα, εντάξει;» Σκαρφάλωσε πάνω μου κι άρχισε να τρίβεται στο λαιμό μου με το κεφάλι του.

«Χρόνια πολλά, γλύκα», είπε ο μπαμπάς. Σηκώθηκε και μου χαίδεψε το κεφάλι. «Θα σας αφήσουμε να απολαύσετε τα δώρα. Φωνάξτε μας, αν θελήσετε τίποτα».

Έφυγαν μαζί με τη μαμά και κάθισα στο πάτωμα με το γατάκι μου.

«Πώς θα τη βγάλεις;» ρώτησε η Σαντέλ.

«Κάλτσα;» πρότεινε η Κάρεν.

«Ή Μυτούλα», είπε η Λουίζ, «γιατί έχει τέλεια ροζ μυτούλα και πάει και με το γατούλα».

Η Σαντέλ σούφρωσε τη μύτη της.

«Μυτούλα η γατούλα;»

Το σκέφτηκα για λίγο και μετά είπα:

«Γλυκούλα».

«Σαν τη Γλύκα, τη γάτα της Αμάντας!» είπε η Σαντέλ.

«Ναι, είναι αδελφές».

«Ξαδελφες», είπε η Αμάντα και χαμογέλασε.

Κοιτούσαμε τη Γλυκούλα που έγλειφε το πίσω της πόδι. Η γλώσσα της έκανε τη γούνα της να στέκεται όρθια.

«Λοιπόν;» είπε η Λουίζ. «Αυτά είναι όλα;»

«Ποια όλα;» ρώτησα.

«Όλα τα δώρα».

«Ναι, νομίζω, αλλά...»

«Τι περιμένουμε λοιπόν;» Σηκώθηκε κι έφτιαξε την αλογοουρά της. «Πάμε να παίξουμε με την ηλεκτρική καρέκλα!»

«Ναι!» είπε η Κάρεν.

«Ανεβαίνω πρώτη!» φώναξε η Σαντέλ.

«Δε νομίζω!» είπε η Λουίζ. «Δική μου ιδέα ήταν!»

Τα πόδια τους τράνταζαν το πάτωμα καθώς έτρεχαν στο χολ, όλες τους εκτός από μένα. Άκουσα το τρίξιμο του μηχανισμού της καρέκλας και μετά ένα ξέσπασμα γέλιου. Κάποιος πρέπει να δοκίμασε κάτι καινούριο. Ή ίσως να έπεσε κάποιος. Ευχήθηκα να ήταν η Λουίζ.

Κράτησα σφιχτά τη Γλυκούλα και χάιδεψα με το μάγουλό μου το δικό της.

«Εσύ δε θέλεις ν' ανέβεις σε αυτή την ηλίθια καρέκλα, έτσι δεν είναι;» της ψιθύρισα. «Ε;»

Η Γλυκούλα πήδηξε από την αγκαλιά μου. Διέσχισε το δωμάτιο μυρίζοντας το πάτωμα προς το πίσω χολ.

«Είναι τόσο χαριτωμένη», είπε η Ντίνα που εμφανίστηκε στην πόρτα. Γονάτισε και πήρε τη Γλυκούλα στην αγκαλιά της.

«Γιατί δεν παίζεις με την καρέκλα;» τη ρώτησα. Ακούστηκε λίγο κακό κι ένιωσα να κοκκινίζω.

«Είναι βαρετό», είπε. «Και η Λουίζ δε με αφήνει, έτσι κι αλλιώς. Λέει ότι είμαι πολύ χοντρή».

«Η Λουίζ είναι βλαμμένη. Στο κάτω κάτω κι ο μπαμπάς μου έχει ανέβει και δεν έχει πάθει τίποτα».

Κάθισε δίπλα μου.

«Μια καρέκλα είναι μόνο», είπε.

Η Γλυκούλα φώλιασε στην αγκαλιά της Ντίνας. Από την κοιλιά της ακούστηκε ένα γουργουρητό ευχαρίστησης.

«Σε συμπαθεί», είπα μουτρωμένα.

«Έχω τέσσερις στο σπίτι», είπε η Ντίνα. «Την Τζίτσι, τη Μάφρετ, τον Μπούφι και την Κάτσι. Τους αρέσει να τις ξύνω πίσω από τα αυτιά, έτσι». Μου έδειξε κι εμένα. «Έλα, δοκίμασε».

Έξυσα τη Γλυκούλα πίσω από τα αυτιά και τα γουργουρητά της δυνάμωσαν. Από το χολ ακούστηκε άλλο ένα ξέσπασμα γέλιου και η Ντίνα κι εγώ κοιταχτήκαμε. Με κοίταξε με αμηχανία, σαν να νόμιζε ότι θα έφευγα και θα την άφηνα.

«Μπορούμε να δοκιμάσουμε τα καινούρια μου λιπ γκλος», είπα.

«Αλήθεια;» είπε η Ντίνα. «Μα είναι ολοκαίνουρια».

«Κάποια στιγμή θα πρέπει να τα χρησιμοποιήσω», είπα.

Έβγαλα τα λιπ γκλος από το κουτί τους και τα έβαλα στη σειρά, πρώτα αυτά με τη γεύση φρούτων και μετά το τεράστιο με γεύση κόκα κόλα. Διάλεξα ένα λευκό με γεύση καρύδα και το έτριψα στα χείλη μου.

Η Ντίνα μου έδειξε ένα που λεγόταν Φραουλένιο Όνειρο.

«Μπορώ να βάλω αυτό;»

«Μύρισέ το πρώτα να δεις αν σου αρέσει».

Το κράτησε κοντά στη μύτη της.

«Τέλειο. Τι λες;»

Το μύρισα κι εγώ.

«Ναι, μυρίζει πολύ ωραία».

Το έβαλε στα χείλη της, αλληθωρίζοντας λίγο για να το βάλει καλά.

Σήμερα έγινα έντεκα, είπα στον εαυτό μου. Έντεκα χρονών. Από το χολ άκουγα την Κάρεν να φωνάζει ότι τη ζουλούσαν και μετά τη Λουίζ να τη λέει μωρό. Στην αγκαλιά της Ντίνας, η Γλυκούλα συνέχιζε να γουργουρίζει. Ξεβίδωσα άλλο ένα λιπ γκλος –Βατόμουρο– και πήρα μια βαθιά ανάσα.

Γνωρίστε τη Γουίνι! Ετών: 11

Η Γουίνι θεωρεί ότι δεν έγινε και τίποτε φοβερό που έκλεισε τα έντεκα. Πιο σοβαρά προβλήματα την απασχολούν, καθώς η κολλητή της, η Αμάντα, ολοένα και απομακρύνεται. Προσθέστε μια ευέξαπτη έφηβη αδελφή, ένα γατάκι παγιδευμένο στην καμινάδα και ένα Βαλεντίνο με κριθαράκι στο μάτι, και έχετε ένα υπέροχο κουβάρι: τη ζωή της Γουίνι.

Η Γουίνι έχει αποφασίσει ότι θα παραμείνει ακριβώς η ίδια, ό,τι κι αν γίνει. Με κάθε μήνα που περνάει, όμως, καινούριες περιπέτειες φέρνουν τα πάνω κάτω. Πολλά μπορούν να αλλάξουν σε ένα χρόνο... Άραγε θα αλλάξει και η ίδια η Γουίνι;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-719-8

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 07710

ΔΙΑΒΑΣΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΕΜΠΕΙΡΙΑ